

og naar den høitæredede Indenrigsminister har mødt denne Indsigelse med at sige, at vi tværtimod derved fik en Indskydelse paa Fællesfinansierne, saa synes det mig, at det er en Grund mere til fra Regjeringens Side ikke at gaac ind derpaa; den ærede Regjering skaffer os altsaa denne Indskydelse ad indirecte Veie; men skal dette ligge paa Bunden af den meget ærede Conseilspræsidents Sjæl, maa det jo være ganske modbydeligt for ham, idet hans Stilling jo derved bliver ganske uholdbar. Det bedste politiske Middel, vi have at forsvare os med, det er at vise, at ingen Landsdeel er undertrykket af Kongeriget; den haardeste Besslybning, der kan reises imod os, det er jo, at man paaftaaer, at vi ere gaaede langt ud over Grændserne af vor Ret, og nu skulde vi her have faaet en Foranledning, som efter den ærede Ministers Udtalelse skulde give os Leilighed til at have Indskydelse paa Fællesmonarchiets Finantser. Denne ene Udtalelse af den ærede Minister forekommer mig maa være tilstrækkelig til at hæve den hele Foranstaltning jo før jo heller. Den politiske Ansvarlighed bestaaer jo deri, at vi kunne nægte vor Minister vor Indskydelse igjennem Bevillinger eller igjennem Love; ligeoverfor Finantsministeren er det væsentlig igjennem Bevillingerne; men nu spørger jeg: hvad vilde Følgen blive, dersom vi nægtede den? Ministeren kan da gribe til at opløse Thinget, derefter kan der blive valgt et nyt Thing, og det vil ikke være usandsynligt, at under Indskydelsen af en saadan Tøhed i Forholdet vilde det nye Thing, som kom, endnu stærkere end det tidligere Thing staae paa at blive fri for en saadan Tøhed af Finantsminister; denne Opløsningscene kan gjentage sig nogle Gange, men det ligger i Sagens Natur, at den tilsidst hører op af sig selv, den hører langt tidligere op for de nuværende Ministere, idet de have deres traditionelle Aldkomst til de Pladser, de have, derved, at de have kundgjort sig som de Mænd, der ville holde paa Friheden og Forsatningen; dersom det forrige Ministerium begik nogen Feil i saa Henseende, saa har det væsentlig fordærvet sin Stilling derved, at det forlænge og for mange Gange blev ved at opløse. Det nuværende Ministerium kan altsaa ikke vedblive med at opløse Thinget, medmin-

dre det lidt efter lidt skulde komme til at faae den Skjæbne, som oftere har forfulgt Ministerier, som med den Anklang i Befolkningen, som de hidtil have vidst at beholde, lidt efter lidt føres til at bruge Magten der, hvor de ikke mere kunne skaffe sig Anklang ved Retten. Ministeriets Stilling er saaledes i høit Grad fristende, det kan i Dieblirket gjøre mere end noget andet, og det er derfor farligere end noget andet Ministerium, og man skal ikke have mere med det at bestille end høist nødvendigt, end hvor man har det virkelige politiske Herredømme over det. Nu komme vi da saavidt, at vi endelig nægte Bevillingen, og Finantsministeren maa træde tilbage; skal der saa atter udnævnes een Finantsminister for de fælles og for de særlige Finantser, eller skal der udnævnes en ny Minister for de særlige Finantser og en ny for de fælles; skal den Minister, som nu engang er bleven Finantsminister for de fælles og særlige Finantser, saa vedblive at være Finantsminister for de fælles Finantser, naar vi faae en ny Minister for de særlige Anliggender, maa man da ikke betænke, at det havde været meget bedre aldrig at være kommen ind paa denne Veie, som kan føre dertil, og det af den simple Grund, at et saadant Skridt paa en Maade vilde føre til et slet Forhold mellem Regjering og Folket? Vi ere efter min Overtydning komne ind paa en meget uheldig Veie, den nemlig, at vore særlige Anliggender ere indbragne under det Geheime Statsraads Raadslagning, hvor de legaliter, saavidt jeg kan skjønne, ikke behøve at være, de ere, saavidt jeg kan skjønne, kun med Kongens personlige Villie indbragne derunder; men ville vi ikke herfra, efterat saadanne Forhandlinger først vare foregaaede, have faaet en ganske anden Frygt for denne Indblanding af Geheime Statsraadet i vore særlige Anliggender end den, vi allerede nu have? Det er paa denne Maade, at, efter min Mening, den politiske Ansvarlighed falder bort. Jeg erkjender dette saameget mere, som jeg fuldkommen følger Betydningen af det Skridt, jeg her har nævnt, det er min Hensigt at gjøre, men jeg anseer det for saa nødvendigt fra det første Dieblik af at prøve, hvad denne politiske Ansvarlighed i et saa vigtigt Punkt betyder, at jeg dog vil gjøre